

Predstavljeni so štirje evangelisti s simboli (z veliko črno ptico, levom, volom in angelom) kot mladi možje, ki drže ali pišejo mogočno knjigo. Sv. Janez ima posebno pokrivalo (kapo), od katerega mu pada dva široka traka na prsi, eden je pokrit s kardinalskim klobukom, drugi štirje z infulo. Vseh predstav je šest; poleg evangelistov še škof, ki poklada roke na klaviaturo malih orgel, in papež, ker ima tiaro na glavi, posebno mladostnega, žensko-nežnega obraza in rumenih las, desna roka drži pero na papirnem zvitku, poleg glave je nameščena odprta knjiga

in poleg osebe plava angel. Glavne osebe je slikar predstavil sedeče, simboli in angeli se gibljejo prosto v zraku.

Ko bo Sternen rešil svojo težavno nalogo, namreč, da bo očistil freske večjih in brezštevlnih malih in drobcenih ostankov beleža in ponevtratil izginule partije in partije slikarije — mučno in dolgotrajno delo, ki zahteva vestne, pazljive vztrajnosti in umetniške izkušnosti — bo zagotovljen prihodnosti eden najbolj zanimivih spominkov naše gotske dobe.

Duma.

Zložil dr. Leopold Lénard.

Po prašni poti v mračno daljo
se trudna noga opoteka . . .
nikjer ni blagega človeka,
ki bi pozdravil me sočutno!

Z boleštjo tiho in okrutno,
s trepetom tajnim, z grenko žaljo
potujem vedno osamljen . . .

O, da vsaj človek en
bi voščil mi: „Dober večer!“ —
A ni ga, ni človeka,
o, ni nikjer,
in trudna se mi noga opoteka
v daljavo venomer!

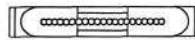
O, da prijazni domačin,
spokojni prebivalec teh dolin,
bi srečal v grozni me samoti,
ko truden spem po mračni poti,
in mi povedal, kam drži
ta pot, ki se pred mano vije? —
A ni je duše, ni je!

Nebo se nad glavo mrači,
zašlo je solnce za morjé,

mi trudne pešajo nogé.
Ni hišice, je ni nobene,
ni duše, ki mi pod glavó
blazino dela z mehko bi rokó
in, preden se oko k počitku sklene,
zašepetala: „Lahko noč!“

Dal leta svoja bi, kipeča leta,
in rumeneči plod in bujnega sad cveta,
dal poezije čudno moč,
ki prsi mi razgreva,
skrivnostni, tihi žar
nebeškega odseva . . .
ta svoj najdražji dar . . .
vse dal bi, vse bi dal,
vse vrgel v motni val
življenja reke bi šumeče
za en trenotek tihe sreče! — — —

A ni človeka,
ni nikjer!
In venomer
se opoteka
mi trudna noga po neznani poti
in duša mi ihti v samoti . . .

Težke ure.

Zložil Vekoslav Remec

Težke ure, ko mi v duši vstaja
dvom teman, globok nad vsem, nad vsem,
ki ga skrivam rádostnim očem
z masko trpkogrenkega smehljaja!

Težke ure, ko vse póti svetle
se gubijo v črni molk noči,
ko spomini žgoče so vezi,
ki so jih radosti duši spletle!

